

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗΨΟΥ

Του Β. Ούγκο

Άγάπα αυτόν που σ' αγαπά κι' ευτυχισμένη νάσαι κοντά του. Χαίρε ! Γίνε του στολίδι λατρεμένο. Σ' ήρε απ' τ' σπίτι μας σ' αυτόν, παιδί μου βλοημένο. Πάρε μαζί σου τή χαρά, σ' εμάς τή θλίψην άσε.

Δέν σε κρατούμε' σέ ποθούν έκείνοι άκαρτερώνας' κόρη, νύφη, άγγελε, παιδί διπλή φωνή σέ κράζει. Δός τους έλπίδα και σ' εμάς λαχτάρα και μαράζι. Νά βγής δακρύζοντας κι' έχει νά μπής χαμογελώντας.

ΣΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΤΑΤΤΕ

Του Άλφρε ντε Μυσσε

Στόν κόσμο νάσαι τι καλά και τι γλυκειά είνε ή ζήση ! Κάποιο άνοιξιάνικο έλεγεσ όνειρεμένο βράδι, φίλε θωρώντας μέ χαρά τή μαγεμένη φύση στού άγαπημένου δάσου σου τ'ό πράσινο λειβάδι.

Τ' άλόγάτά μας έβροκαν στό χόρτα τ' άνθισμένα κι' έγώ στό πλάι σου τρέχοντας, βουβά κυττώντας χάμου τά όνειράτά μου νά πετούν γίγου άφρηνα όλοένα και μόνος μου στοχάζομουν βαθεί μές στην καρδιά μου :

« Άλήθεια είνε όμορφη ή ζωή κ' είνε ή χαρά μεθύσι' νά ζής χωρίς άπό καμιά φροντίδα νά τρομάζης πόσο γλυκά είνε, τούς θεούς τής νεότης νά γιορτάζης,

τριάντα χρόνια που ό Θεός όμνε νάχης ζήσει, στεφάνια στό ποτήρι σου λουλουδινα νά βάνης και νάχης γέρους φίλους σου, τ'ό νιόν άκομα άν κάνης».

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Του Φρανσουά Κοπέ

Προβάλλει πέρα άτέλειωτη μακριά ή δενδροστοιχία και τά κλαριά τ' άσάλευτα στή βραδυνή ήσυχία τ'ό χειμωνιάτικο ούρανό θωρώντας δέ λυγίζου που ή γέριμας γυμνές φτελιές θωρείς πώς τόν άγγίζουν. Άξαφνα ό ήλιος ό πλατειός και κόκκινος στή δύση σέ μιά στιγμή β'ήζεται σιγά νά ξεψυχήση. Πουλί κανένα κάποτε στόν έρμο λόγγο πέρα τ'ό άφωνου δάσου τρέξιμο απ' τ'ό φύσημα τ'ό άγέρα και κάτω κει κάποια γρηά στή στοάτα κουρασμένη σιμώνει κάτω απ' τ'ό μικρό δερμάτι της σκυμμένη.

και άλλοι δυσαρεστημένοι στρατηγοί. Η συνωμοσία αυτή απέβλεπε στη δολοφονία του Φωκά, ή οποία θα γινόταν της 10 με 11 Ιανουαρίου 969. Από την ημέρα πολλοί συνωμοτίαι μεταμφιεσμένοι σε γυναικεία, είχαν μπει μέσα στο παλάτι και είχαν κρυφτεί στα διαμερίσματα της αυτοκρατορίας. Τη νύχτα ενώ ο αυτοκράτορας κοιμόταν, ειδοποιηθέντες από τη Θεοφανώ, εξόρισαν και τόν έδολοφόνησαν κατά τόν αγνώστου τρόπο. Την άλλη μέρα ό Τσιμισκής άναγορευόταν αυτοκράτορας. Η Θεοφανώ, ή οποία τά είχε όργανώσει όλα, έπελόγισε νά παντρευτεί, για τρίτη φορά, μέ τόν Τσιμισκή, τόν όποιο πραγματικά άγαπούσε. Μά ήλθε τότε ή Νέμεσις τιμωρός, στό πρόσωπο τ'ό άδιστρου Πατριάρχου Πολυεύκτου, ό όποιος όταν ό Τσιμισκής πήγς στην Άγία Σοφία για νά στεφθ ή αυτοκράτωρ τ'ό άπληρώσεσ την είσοδο και τ'ό έδηλωσε ότι δέ θα τόν έστρεφε έφρόσον οι δολοφόνοι τ'ό Φωκά έμεναν άτιμώρητοι κ' ή Θεοφανώ βρισκόταν στό Παλάτι. Προκειμένου νά έκλέξη μεταξύ τ'ό θρόνου και τ'ό Θεοφανώσ, ό Τσιμισκής δέν έδισατε ούτε στιγμή. Αρνήθηκε άντιρόπιαστα τή συμμετοχή του στό έγκλημα, κατήγγειλε τούς συμμετόχους του κ' εξόρισε τή Θεοφανώ σ' ένα μοναστήρι της νήσου Πρώτης. Κατόπιν μιάσ άποπειράς επανόδου της στην Κωνσταντινούπολη εξόριστος στην Αρμενία όπου έμενε μέχρ' τ'ό θανάτου τ'ό Τσιμισκή. Τότε, τ'ό 976, προσεκλήθη στην Κωνσταντινούπολη, κοντά στα παιδιά της, τά όποια, ένγλικιαθήνα, είχαν καταλάβει τ'ό θρόνο. Μά δέν έπαιξε πιά κανένα ρόλο. Πέθανε μέσα στό παλάτι, χωρίς νά είνε γνωστή καν όποτε ή ημέρα τ'ό θανάτου της.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΕΣ

Ο ΚΩΛΕΤΤΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η έπιρροή του στό βασιλέα Λουδοβίκο Φίλιππο. Οι Έλληνες Φοιτηταί. "Όπου πρός χαριν τ'ό Κωλέττη παραβιάζονται οι Γαλλικοί νόμοι. Τ'ό σπίτι τ'ό Κωλέττη. Τ'ό νοίκι τ'ό Έλληνας φοιτητού. Ένα λεύκωμα εύγνωμοσύνης. Ένα γλέντι ρωμείο στο Παρίσι.

Ό περιφέρμος Έλλην πρωθυπουργός Κωλέττης, όταν έσταλη όπ' τόν Καποδίστρια ως Πρεσβευτής τής Ελλάδος στό Παρίσι παύθησε σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα ν' άποκτήση τέτοια έπιρροή στό βασιλέα τής Γαλλίας Λουδοβίκο Φίλιππο, ώστε ίσχυε σ' αυτόν περισσότερο και άπό τόν πρωθυπουργό του Γκιζώ. Χαρακτηριστικό τής ισχύος τ'ό αότης και τών περιποιήσεων τής όποιος έπιδαφίλευε στους έν Παρισίους Έλληνες σπουδαστάς είνε και τ'ό άκόλουθο ανέκδοτο.

Τήν εποχή εκείνη δύο Έλληνες νέοι, ό Γ. Κραζής και ό Ι. Βελιάκης είχαν πάει στό Παρίσι μέ τ'ό σκοπό νά εισαχθούσ στην Γαλλική σχολή τών Δοκίμων τής Βρέστης. Μά ή είσοδός τους ήταν άδύνατος, γιατί μόλις τότε είχε έκδοθει ένας νόμος ό όποιος πληγίσεσ την είσοδο στις γαλλικές στρατιωτικές σχολές τών ξένων. Ό Κωλέττης στόν όποιο κατέφυγαν οι δύο νέοι, άν και ήξερε τόν άπα όρεινικό νόμο τ'όσ έστειλε νά βρούν άπό ένα φράκο και κατόπι τούς παρακάλεσε νά τόν άκολουθήσουν στό γραφείο τ'ό Πρωθυπουργού Γκιζώ. "Όταν έφθασε εκεί τούς άφησε στην αύθουσα άναμονής και σέ λίγο ένας κλητήρας τούς εισήγαγε στό ιδιαίτερο Γραφείο τ'ό Πρωθυπουργού. Έκει ό Κωλέττης τούς έπαρουσίασε σ' αυτόν και τ'ό εξέθεσε την ύπόθεσή τους. "Ό Γκιζώ, μόλον πού περιποιήθηκε όμοιότατα τούς νεαρούς Έλληνας, τούς εξέφρασε τή θλίψη του γιατί δέ μπορούσε νά ίκανοποιήσ την έπιθυμία τους.

Κατηφέις και έπλεξιμένοι οι δύο νέοι εγκατέλειψαν τ'ό πρωθυπουργικό Γραφείο. "Όταν έβγήκαν έξω έρώτησαν τόν Κωλέττη : «Και τώρα τί θα κάνωσ; Θά γυρίσομσ στην Αθήνα;» «Νά πάτε στην Βρέστη, φίλοι μου, τ'ός ελε. Περάστε μάλιστα άυριο νά σάς δώσω και μερικά συστατικά γράμματα στους φίλους μου εκεί.»

— Στή Βρέστη; Για ποιά λόγο; ρώτησαν ξεφιασμένοι έκείνοι.

— Για νά μπήτε στην Σχολή.

Κάνοντας τ'ό σταυρό τους οι δύο νέοι ύπενθύμισαν στόν Κωλέττη την άρνηση τ'ό Γκιζώ. Μά έκείνος τούς άπάντησε πάλι :

— Πηγαίντε στην Βρέστη για νά μπήτε στην Σχολή!

Και πράγματι πριν άκόμα φτάσουν στην Βρέστη οι δύο Έλληνες σπουδασταί, μά έπιέγονσα διαταγή τ'ό βασιλέως Φίλιππου τούς άνοιγε τις πόλες τής Σχολής.

Τήν επίδοσιν αυτή τ'ό Κωλέττη στό βασιλέα Φίλιππο άπέδιδαν οι έν Έλλάδι στό ότι ό Κωλέττης ήταν θερμός Γαλλόφιλος, μά αυτό δέν φαίνεται πιθανόν.

Ό Κωλέττης δέν είχε κατακτήσει μόνο τ'ό βασιλέα. Τ'ό σπίτι του ήταν τ'ό κέντρο όλων τών στοιχείων, όλων τών πολιτικών κομμάτων. Και οι βασιλόφρονες και οι δημοκρατικοί γάλλοι έθαύμαζαν τόν Έλληνα πρεσβευτή και τ'ό έφερόσαν μέ έξαιρετικό σεβασμό. Πρός τούς Έλληνες σπουδαστάς τών Παρισίων ό Κωλέττης έδειχνε πατριική στοργή. Διαρκώς τούς συμβούλευε και τ'ός έδηγούσε στό δρόμο τ'ό καθήκοντος. Τόσο δέ φρόντιζε για τήν ήλιή τούς και τήν υγεία τους, ώστε είχε παρακαλέσει τήν Γαλλική Αστρονομία νά τούς παρακολουθή και νά τ'ό άναφέρη κ'όθε παρατροπή τους. Και όταν άκόμη οι νεαροί Έλληνες ήγανε στενοχωρημένοι οικονομικά, αυτός εύρισκε χίλιους δύο τρόπους για νά τούς διευκολύνη. "Έτσι κάποτε έτυχε στόν κατόπιν λατ'όν φιλόσοφο Πύρρα, ό όποιος σπουδάζε τότε στό Παρίσι, νά χωριτά τ'ό νοίκι του στό σπιτονοικίχρη του. Στενοχωρημένος καθώς ήταν σφιγμένη και πάη στόν Κωλέττη και νά τ'ό ζητήσει χρέμα. Ό Κωλέττης δέν τ'ό έδωσε, γιατί δέν είχε, τ'ό ζήτησε μόνο ή διεύθυνση του και τ'ό ύποσχεθηκε, ότι θα φροντίσει για τήν ύπόθεσή του. Και πράγματι την άλλη μέρα έπήγε νά έπισκεφθ τόν Έλληνα σπουδαστή. Έπειδή όμως δέν τόν βοήκε στό σπίτι του άφησε τ'ό έπισκεπτήριό του. Ό σπιτονοικίχρης βλέποντας ότι ό μέγισ Κωλέττης ό έπιστήθιος φίλος τ'ό βασιλέως, έτίμησε δι' έπισκέψωσ τόν νοικιάρη του, ξεφινάστηκε τόσο ώστε ζήτησε συγγνώμη άπό τόν Πύρρα για τις ένοχλήσεις που τ'ό είχε κάνει ως τότε και τίν παρακάλεσε νά μη στενοχωρηθ ή πιά για τ'ό νοίκι.

Γιά τήν τ'όση άγάτη και προστάσι τ'ό Κωλέττη, εύγνωμώντας οι Έλληνες φοιτηταί τ'ό Παρισιού, τ'ό προσέφεραν όταν έφυγε για τ'ό Αθήνας ένα λεύκωμα μέσα στό όποιο μέ συγνητικώτατά λόγια τ'ό εξέφρασαν την εύγνωμοσύνη τους και τ'ό σεβασμό τους. Τ'ό λεύκωμα αυτό έφερε περί εις 50 ύπογραφές Έλλήνων σπουδαστών μεταξύ τών όποιων ήταν και τών Θρ. Ζαΐμη, Α. Κουντουριώτη, Δ. Όργανιδου, Ν. Σερπιόλου κλπ.

Τ'ό πνεύμα τ'ό Κωλέττη ήταν τόσο ώστε όχι μόνο ξεφευγε ύπολα άπό τις δυσχέρειες τής πολιτικής, αλλά και σέ κάθε δύσκολη περίτσησ εύρισκε μιά καλή διεξοδο. Και ν'ό μιά σ'όδοειξ τ'ό άνωτέρω : "Ηταν άπειρες ή ύποχρεώσεις τ'ό Κωλέττη πρός τήν όριστοτητα τ'ό Πουρισιού και τ'ό διπλωματικό σώμα. Μά δέ μπορούσε νά τις άνταποδώσ έλλειψει ύλικών μέσων. Μά για νά ξεφληρη μιά για πάντα σφοιστηκε νά καλέσ όλους τούς Γάλλους και ξένους ύγνετες σ' ένα γεύμα έντελως ρωμείο μέ όρνια ψητά στην σούβλα. Καθισμένοι σταυροπόδι γύρω απ' τις σούβλες οι προσκεκλημένοι άπάνω σέ κλαδιά έφαγαν πιά δέν χέρια τους. Τ'όση δέ έντύσησ τ'ός έκανε τ'ό γεύμα αυτό τ'ό Κωλέττη ώστε επί πολλά χρόνια κατόπιν τ'ό συζητούσαν.